

Llorca Timoner, Carles (LIT)

(Cadis el 1925-els Poblets, la Marina Alta, 1995) Pilot de la Marina Mercant, empresari i polític. Va nèixer a Cadis en 1925, al si d'una família de benidormers que s'havien establert en aquella ciutat per raons laborals, ja que el pare anava embarcat en la línia Cadis-Algecires-Tànger. En aquesta ciutat andalusa viu Carles Llorca fins a 1932, any en què ell se'n torna a viure a Benidorm amb una de les seues àvies. Finalitzada la guerra civil espanyola, conclou els estudis de Batxillerat a València, on viu a casa d'un oncle seu. Tot seguit, cursa els estudis de Nàutica a Cadis i a Barcelona. Posteriorment, s'embarca en diversos vaixells de la Companyia Transmediterrània (el *Ciudad de Alicante*, el *Ciudad de Valencia*...) i, ran de la mort del seu pare el 1953, retorna a Benidorm on, l'any següent, obri l'Hostal Mare Nostrum. L'any 1955, ingressa en la vida política municipal com a regidor i tinent d'alcalde de la corporació local. Dos anys després contrau matrimoni amb la nordamericana Patty Stratton, alhora que funda, amb Joan Fuster Zaragoza, el col·legi (inicialment acadèmia) Lope de Vega, de Benidorm, a la casa que la seua àvia tenia al carrer de Ricardo. En aquest centre docent, Carles Llorca imparteix classes fins al 1968, any en què reprén la seua activitat marinera com a pilot i professor de Nàutica. Així mateix, al llarg d'aquesta dècada, duu a terme altres iniciatives com ara la fundació, amb Isidre Llorca, de Gráficas Maravall, o la fundació del Club Nàutic de Benidorm, del qual va ser el primer president. En 1970 posa en funcionament a Benidorm el càmping Armanello, es presenta a unes disputades eleccions municipals que aconsegueix guanyar i esdevé regidor delegat de l'àrea d'Urbanisme. Fruit de la seua activitat municipalista són, entre altres iniciatives, la peatonalització dels carrers del nucli antic de Benidorm o el fre a la pretesa urbanització dels terrenys que hui ocupa el parc de l'Aigüera, posició polèmica que li causà forts enfrontaments amb altres companys de corporació i amb alguns influents sectors socials benidormers. Aquestes circumstàncies l'impulsen a retirar-se de l'ajuntament abans d'acabar el mandat per al qual havia estat elegit. Durant la dècada dels 70, quan el franquisme tocava a la seua fi i començaven a gestar-se diversos moviments que preludiaven la transició política a la democràcia, el càmping Armanello esdevé un lloc de reunions on assisteixen i formen criteri importantíssimes personalitats polítiques i culturals

del moment, especialment de l'àmbit valencià. Entre les diverses activitats sociopolítiques que, pels mateixos anys, desplega Carles Llorca, destaca la seua participació en la fundació de l'entitat sociocultural valencianista Acció Cultural del País Valencià, la seua incorporació al comitè executiu del Partit Socialista d'Alliberament Nacional dels Països Catalans (PSAN) en 1978 i la seua presència en la candidatura per la circumscripció d'Alacant del Bloc d'Esquerra d'Alliberament Nacional (BEAN) en les eleccions al Congrés dels Diputats del 1979. L'hivern del 1978-79 viu al mas de la Sopalma, del pintor alcoià Antoni Miró, on escriu els *Contes desgavellats del Mas de la Sopalma* (Llorca i Timoner, 1993). Al llarg dels anys 80 comença a dedicar-se més intensament a l'escriptura; entre altres obres, destaca la primera versió de la seua novel·la inèdita *Les llances imperials* –a la qual havia de seguir una segona part que va quedar inacabada, *Aeroport d'Elx*, també inèdita– i el volumet *El capità Caliu i altres contes mariners* (Llorca i Timoner, 1995), una part dels relats integrants del qual va ser finalista del XII Premi de Narrativa "Joanot Martorell", convocat per l'Ajuntament de Gandia. A partir del 1991, s'estableix al municipi dels Poblets (la Marina Alta) amb la seua companya holandesa Michèle Hijselaar. El mateix any guanya el Premi de Narració Breu "Països Catalans. Solstici d'Estiu", convocat per l'Associació Festa Nacional Països Catalans, de Badalona, amb el qual el jurat va guardonar cinc dels contes finalment publicats en *El capità Caliu*. Encara l'any 1996, quan ja el càncer havia acorat l'autor, publica el suggestiu relat *Nova teoria del Bing Bang*, com a suplement de l'exposició *Un viatge de somni*, de la sèrie *Cosmos* d'Antoni Miró, amb un pròleg de la novel·lista alcoiana Isabel-Clara Simó (Llorca i Timoner, 1996), a l'hora que treballa en la redacció de *Papers dispersos*, *Macabeu: contes de l'avi Carles* i *El fax: preguntes i respostes*, materials tots aquests inèdits. En el recull de narracions *Antoni Miró i els desgavells del mas de la Sopalma* ja s'observen els trets més característics de l'escriptura de l'autor: el realisme, la vocació marinera, la denúncia social i política hàbilment entreteixida amb la ficció literària, la temàtica eroticosexual...; tot això adobat amb un finíssim sentit de l'humor, amb una bona dosi d'ironia i amb un llenguatge força punyent, ric en en lèxic i fraseologia marinera i en col·loquialismes propis del parlar de la Marina. Aquestes característiques es

manifesten encara de manera més ferma i decidida en *El capità Caliu i altres contes mariners*. El capità Caliu, un vell “llop de mar” que entreté l’oci senil relatant les seues anècdotes i experiències a un jovent sempre àvid de saber-ne més, és el personatge que vertebra, com a narrador i com a protagonista, la pràctica totalitat d’aquest recull. De la mà de Caliu

assistim a l’evocació càlida, bé que no sempre idíl·lica, d’uns personatges, d’unes maneres de viure i d’uns usos i costums (els del Benidorm de la postguerra fonamentalment) ja inexorablement perduts, així com al procés de substitució d’aquests per altres de ben diferents, sempre descrits amb dosis generoses de mordacitat i de càustica ironia. (Revisat, 5-11-16).

Diccionari de Benidorm